

JAMES CAREYN HAASTATTELU
INKA MORING JA SANNA VALTONEN

Manhattanin tribalistin paluu

JOURNALISMI, JUURET JA YHTEISÖ

"New York was an inexhaustible space, a labyrinth of endless steps, and no matter how far he walked, no matter how well he came to know its neighbourhoods and streets, it always left him with the feeling of being lost. Lost, not only in the city but within himself as well." (Paul Auster, City of Glass)

Paul Austerin kuvaus New Yorkista novellissa Lasikaupunki oli eräs 1980-luvun tunnetuimpia kuvauksia urbaanista anomaliasta ja yhteisyyden katoamisesta. James Carey on myös newyorkilainen mutta hänen puheistaan on vaikea löytää Austerin eksynyttä sankaria. James Carey haluaa palauttaa yhteisöllisyyden ja paikallisuuden takaisin New Yorkiin sekä journalismiin. Hänelle New York on paikka erotuksena Austerin uuvuttavasta tilasta. Paikkaan liittyy yhteisyys, juuret ja yhteisö. Sekä joukkotiedotusvälineiden tuottama päiväkirja – ei päiväjärjestys – yhteisön elämästä.

James Carey kävi viime keväänä toista kertaa Suomessa kertomassa käsityksiään journalismin, yhteisön ja yhteiskunnan suhteista. Tampereen näkövinkkelistä New York tuntui kaukaiselta, ja fragmentoituva, häviävä poliittinen yhteisö vieläkin kaukaisemmalta. Miten manhattanilainen yhteisöllisyys ja suomalaisen kulttuurin sisältämä käsitys journalismin funktioista voisivat kommunikoida? Miten kontekstualisoida James Careyn Utopia? Matkustavan teorian alkujuuria onkin ehkä etsittävä New Yorkista – ei Tampereelta.

Matkustavan teorian juuret

James Carey siirtyi Illinoisin yliopistosta Columbia Universityyn vuonna 1992. New York on hänelle mieluinen paikka eikä vähiten urbaanina 'koelaboratoriona', jota hän käyttää journalistien kouluttamiseen. NY on yksi maailman monimutkaisempia ja tiheimmin valokaapeleilla varustettuja kaupunkeja. Mikäli journalisti onnistuu ymmärtämään New York -nimisen paikan ja sen yhteisöjen toimintatapoja, hän ymmärtää Careyn mukaan mitä tahansa monimutkaista ihmisyyhteisön asuttamaa tilaa.

Careyn ajattelun intellektuaaliset juuret ovat kuitenkin yhä tiukasti Chigagon koulukunnan maaperässä, symbolisessa interaktionismissa, pragmatismissa sekä taloustieteessä, joka kiinnosti Careya nuoruudessa. Journalistin työssä sanoille kyettiin laskemaan hinta ja joku siis kykeni määrittämään merkitykselle (lisä)arvon. Miten siis merkitys oli hinnoiteltu?

Opiskeluikäinen senttarin elämä innosti Careyn tutkimaan talouden ja jour-

Kuvat Eikka Karvonen

nalismin suhdetta. Olivathan kumpikin inhimillisiä käytäntöjä, vaikka niiden toiminnan periaate oli Careyn mielestä vastakkainen. Talouden logiikka on niukkojen resurssien jakoa, kun taas kommunikaatio on merkityksen luomisen prosessi, jossa resurssivarasto on periaatteessa ehtymätön. Myös taloudellisen toiminnan ja viestinnän motivaatiopohja on erilainen. Kun uusklassinen taloustiede uskoo omaa etuaan laskelmoivaan yksilölliseen toimintamalliin, Careyn mukaan jokapäiväiset kokemukset eettisestä, yhteisyyttä hakevasta tai altruistisesta toiminnasta olisi vaikea selittää ainoastaan oman edun tavoittelulla.

Eräs yhteisyyttä luova julkinen käytäntö on juuri journalismi. Sitä kautta yhteisö osallistuu normien ja eettisten koodien luomiseen ja jossa yksilön ja yhteisön edut tasapainotetaan osana demokraattista prosessia.

Neoklassinen taloustiede on kyennyt aina sujuvasti ohittamaan kysymyksen siitä, miten yhteiskunta on ylipäänsä mahdollinen. Taloudella ei toiminnan muo-

tona ole yhteisön tai edes 'sosiaalisen' tajua saati sitten moraalia. Silti talouden näkymätön käsi on riippuvainen myös yhteisön mentaalista liikeyhdystä. Markkinat reagoivat, kun yhteisön usko horjuu esim. lähitulevaisuuden talouskasvuun. Toisaalta teoria yhteiskunnasta ilman taloudelliseen toimintaan liittyviä intentioita jättää tutkijan tai journalistin usein tyhjän päälle.

Se, millaiseksi viestinnän ymmärrämme, muokkaa myös näkemystämme viestinnän kohteesta, yleisöstä tai yhteisöstä. Näin viestinnän käsitteellistäminen tai mallintaminen ei ole viatonta teoreettista puuhastelua vaan normatiivinen ja poliittinen kysymys.

Historiallisesti viestinnän mallintaminen on usein seurannut systeemiteorioita, behaviorismia tai neoklassisen taloustieteen viitekehystä. Kun malleja on vielä kehitelty vallan tai talouden viitekehyksistä, on viestinnän esteettiset, yhteisölliset ja banaalitkin näkökulmat unohtettu. Tämä on vaikuttanut myös Careyn mukaan näkemyksiimme siitä, miten yhteisössä pitäisi kommunikoida – keskustellen, informoiden vai tiedottaen? Ja kuka on journalistin kohde – kansalainen vai kuluttaja?

Teorian paikallisuus vai paikallisuuden teoria?

Careyn mukaan sosiaalisen yhteisön säilyminen käytännössä on tiedotusvälineiden harteilla. Journalistin tehtävänä on luoda ja uudistaa yhteisyyttä kommunikaation keinoin.

Ajatus journalistin työstä antropologina ja yhteiskunnasta tilana, jossa on vieraita ja tuntemattomia heimoja palautuu Chigacon koulukunnan etnografisiin menetelmiin, joilla arkielämää pyrittiin ymmärtämään nopeasti teollistuvassa ja urbanisoituvassa yhteiskunnassa. Journalistiopiskelija heitetään etnisesti tai kulttuurisesti vieraaseen kaupunginosaan, jota hänen on opittava ymmärtämään sisältä päin, yhteisöstä käsin.

Journalismi kuten tieteellinen työkin on Careyn mielestä kuitenkin alistettava sekä käytäntönä että toimintana kriittiselle reflektiolle. Kovin inhimillinen ja journalistisellekin kulttuurille tuttu piirre on stereotyyppien käyttö.

– Journalistiksi tulemisessa ja antropologiksi tulemisessa on samoja ulottuvuuksia: molemmat katselevat yhteisöä ympärillään ja miettivät jotakin sen suuntaista kuin "tämä on kummallinen heimo mutta näin he elävät". Miten sen kuvaamisessa voi välttää taikuuden, taikauskon, epä-älyllisyyden tai primitiivisyyden kaltaisia sanoja, joita aina liitämme siihen mitä emme ymmärrä? Hyvä journalisti tajuaa, ettei heimo ole lainkaan tyhmä, he vain ajattelevat asioista toisella tavalla kuin me.

Kuvatessaan jotain journalismi on samalla yhteisön itseymmärrystä ja kollektiivista liimaa, joka sitoo etnisesti heterogeenisen väestön yhteen. Journalismi teksteinä on osa keskustelua, jota yhteisö käy keskuudessaan. Keskustelun käsite on peräisin amerikkalaista pragmatismia edustavalta filosofilta John Deweyltä. Dewey näkee julkisen elämän muodon syntyneen yksilöiden välisten suhteiden malleista: julkisen elämän olemus riippuu ihmisten välille kutouneen yhteiselämän muodoista. Yhteiselämä puolestaan on tulosta siitä, että tietyt fysikaaliseen ja sosiaaliseen todellisuuteen liittyvät asiat ovat ihmisille yhteisiä ainakin välillisesti, viestinnän kautta.

Myös demokratian Dewey näki elävän nimenomaan viestinnässä, sillä kaikenlainen viestintä edellyttää hänen mukaansa osallistumista, keskustelua. Osallistuminen, demokratia ja yhteisyys oli yksinkertaista niin kauan kun yhteisyys liittyi ajassa, paikassa ja tilassa eri elementtejä jakaviin yhteisöihin. Dewey näki yhteis-

söllisyyden ja yhteisyyden hajoavan uusien innovaatioiden myötä ja peräänkuullutti keinoja, joiden avulla häilyvä ja moninainen julkinen elämä voisi uudelleen tiedostaa itsensä niin, että se pystyisi määrittelemään ja ilmaisemaan etunsa.

Journalismilla on selvä funktio, jonka keskeiset arvot eivät ole löydettävissä niinkään rationaalisesta toiminnan teoriasta (rational choice theory) vaan durkheimilaisesta ritualistisesta yhteisöllisyydestä. Tässä julkisessa inhimillisessä käytännössä määritellään dikotomia hyväksyttävästä ja hyljeksittävästä. Joukkoviestintä osallistuu siis myös julkisen häpeän ja halventamisen rituaaleihin kirkastaessaan hyväksyttäviä arvoja. Tässä keskustelussa määritellään myös taloudellisen hyväksyttäviä toimintamuotoja.

New York, New York

By wandering aimlessly, all places became equal and it no longer mattered where he was. On his best walks, he was able to feel that he was nowhere. New York was the nowhere had built around himself, and he realized that he had no intention of ever leaving it again. (Paul Auster, City of Glass)

New York ei Careyn mukaan ole osa yhtä amerikkalaista yhteiskuntaa, eikä monen new yorkilaisen mielestä edes osa Yhdysvaltoja. NY, kuten monet suurkaupungit, toimii enemmänkin valtiona valtiossa. New Yorkin sisällä on yhteisöjä joiden elämäntavat/arvot ja taloudellinen asema poikkeavat radikaalistikin toisistaan, mutta joille yhteistä on jokin kansallisen yläkerroksen kollektiivinen ja kuviteltu luonne. Usein kuitenkin oma kortteli ja sen etnis-kulttuurinen viiteryhmä on tärkeämpi yhteisöllisyyden kohde kuin abstrakti amerikkalaisuus. Jokainen identiteetti on kuviteltu, 'minä' syntyy kuvittelutyössä.

– Ihmiset joiden kanssa työskentelen ovat kaikki kiinnostuneita globaalista – useimmat puhuvat internetistä ja verkostoitumisesta. Tällainen innostus on ongelmallista, jos innostuneet kadottavat paikallisten yhteisöjen merkityksen mieltään. Keho tarvitsee aina tilaa ja yhteisön, me olemme riippuvaisia toisistamme, meidän elämämme ovat riippuvat toisten elämästä. Niinpä yhteisöllisyys on poliittinen kysymys.

Yhdysvalloissa tämä on erityisesti ongelma Careyn mukaan, koska poliittinen järjestelmä ei rakennu parlamentariselle demokralialle pohjoismaiseen tapaan. Se ei myöskään rakennu yhtenäisen kansan historialle tai edes yhdelle kielelle. Kun seuraa parlamentaarista väittelyä vaikkapa Englannin alahuoneessa, voi olla ainakin osittain samaa mieltä jonkun kanssa, joka on väittelystä mukana, ja siten tuntee ääntään kuultavan. Voi olla keskustelussa mukana ainakin aktiivisena kuulijana, vaikkei puhujaksi pääsisikään. Yhdysvalloissa journalismin pitäisi luoda tällaista diversiteettiä keskustelussa

– Ajatellaanpa asiaa päivällisten näkökulmasta. Istun päivällispöydässä, jossa keskustellaan, mutta joka kerran kun yritän päästä mukaan keskusteluun, kukaan ei kiinnitä minuun mitään huomiota. Syntyy kokemus epätoivottuna vieraana olemisesta – kukaan ei ole kiinnostunut siitä, mitä mieltä olet. Journalismia voi ajatella keskusteluna, tai sen metaforana. Keskustelu pyörii, mutta jos sinua ei pääsetä mukaan niin lähdet varmasti kävelemään.

Viime aikoina yhteisöllisyys on Careyn mukaan kärsinyt, ja osin siksi, ettei journalismi enää ymmärrä omaa rooliaan yhteisöllisyyden rituaalina. Journalistit ovat unohtaneet asemansa demokratian palvelijoina ja yhteisymmärryksen luojina. Varsinkin poliittisen journalismin horse race karkottaa substanssin, poliittisten mielipiteiden variaation ja kriittisyyden. Poliittinen journalismi keskittyy pitkälti

esim. ennen vaaleja kahteen voittajakandidaattiin joiden gallupmenestystä seurataan vedonlyöjän intensiteetillä. Journalistit palvelevat poliitikkoja luoden eroja ja konfliktin tuntua, juuri sitä mihin poliitikot pyrkivät kerätäkseen ääniä.

Journalismi on yhteisön päiväkirja

Yksi Careyn tarjoamista metaforista journalismille on päiväkirja, josta jo sana journalismi juontaa juurensa (ransk. 'jour' = 'päivä'). Ihmisillä on Careyn mukaan halu katsoa taakseen, ja päivittäisten kokemusten ylös kirjaaminen antaa siihen mahdollisuuden. Journalistit kirjoittavat päiväkirjaa erilaisten yhteisöjen puolesta, joten journalismia voidaan pitää julkisena päiväkirjana.

– Amerikkalainen tapa pitää tätä päiväkirjaa on saanut paljon vaikutteita ranskalaisista käytännöistä ennen valankumousta. Ranskalainen journalistinen päiväkirja kasvoi kaupungeissa, joissa ihmiset halusivat keskustella toistensa kanssa ilman kuninkaan käskyläisten väliintuloa. Kuninkaan neuvonantajat olivat aina kiinnostuneita ihmisten puheista, joten yhteisössä piti kehittää turvallisen paikka, missä ihmiset voisivat puhua siitä, mitä tapahtui ja kirjoittaa sen ylös muita varten (ransk. 'nouvelle á la main' = 'news by the hand' ja 'nouvelle á la

bouche' = 'news by the mouth'). Oraalinen ja literaalinen kulttuuri liittyivät journalismin alkuvaiheissa tiukasti toisiinsa. Journalismi siis alkujaan kasvoi orgaanisesti yhteisön elämästä, ja siitä miten ihmiset elivät tiettyinä aikoina.

Tämän hetkisen amerikkalaisen journalismin Carey näkee kirjoittavan osin vääristä asioista, päiväkirjaan ei tallennu se, mitä yhteisössä pidetään tärkeänä. Carey kuvaa itsensä seuraamassa keskustelua, joka vaikuttaa järkevältä ja sofistikoituneelta, mutta keskustelijat eivät tunnu puhuvan hänelle. 'Hyvä' journalismi kasvaa siitä miten ihmiset elävät historiallisessa tilanteessa. Carey painottaa, että journalistien tulisi muistaa olevansa yhteisön jäseniä, ja nimenomaan sen yhteisön, joka on olemassa juuri nyt. Toisaalta journalismin pitäisi pyrkiä artikuloimaan myös yksityisiä kokemuksia, jotta ihmiset voisivat tunnistaa yhteisyyksiä.

Journalismi on käsitys demokratiasta

Suuret kaupungit ja hallitsemattomat yhteisöt ovat saaneet aikaan sen, että journalistit eivät enää kykene kertomaan asioista tavallisen ihmisten kannalta. Siksi pyritään eräänlaiseen aistien objektiiviseen jatkeeseen, kerrotaan miltä asiat näyttävät ulkopuolelta. Koulutuksen tulisi palauttaa tietoisuus journalismin ja ko. itseymmärryksen suhteesta, Carey painottaa.

– Haluan opiskelijoideni kertovan ne asiat, jotka meidän on tiedettävä ja ymmärrettävä näistä newyorkilaisista yhteisöistä ja niiden ongelmista, jotta osaisimme asettaa ne kaupungin poliittisen elämään. Kun kysymys on konfliktialttiista yhteisöistä kuten esim. jamaikalaisien ja ortodoksijuutalaisten yhdessä asuttaman Crown Heightsin tapauksessa, on myös pyrittävä välttämään intensiivisempien konfliktien esille manaaminen, sillä varsinkin vaalien aikaan poliitikot yrittävät

lietsoa sellaisia. Journalismin intressinä on luoda yhteisymmärrystä, kun taas politiikan tehtävänä on jakaa ihmisten mielipiteitä, ja luoda konflikteja kerätäkseen ääniä. Mikäli journalistit painottavat eroja, he ovat poliitikkojen asialla.

Toisaalta Carey korostaa journalistien poliittista sitoutumattomuutta ja puhumisen vapautta: Neuvostoliitossa oli ihmisiä, jotka työskentelivät uutistoimistoille ja lehdille kirjoittaen juttuja, mutta heitä Carey ei pidä journalisteina.

– Että olisit oikea journalisti sinulla on oltava puhumisen vapaus, et voi olla jonkun puolueen jäsen. Careylle journalistina olo ei siis ole abstraktio vaan osa yhteisöllistä ja demokraattista järjestystä. Journalistien on oltava kiinnostuneita demokratiasta, koska heidän työnsä on demokratian ydin – ei demokratiaa, ei journalismia. Juuri tästä syystä journalisti ei kuitenkaan voi ottaa ulkopuolisen, riippumattoman tai objektiivisen positiota, sillä 'journalistisen työn testi on auttaako se demokratiaa vai ei?'

Journalismi on lääkäri, yhteisö potilas

Vaikka edellä sanottu muistuttaakin intomielistä kansalaisjournalismi-hanketta, ei Careyllä ole lukkoon lyötyä käsitystä siitä projektista. Hänen mielestään kansalaisjournalistisia kokeiluja tulee kannattaa sillä ne sisältävät kannatettavia ideoita, joskin myös ideoita, jotka vaikuttavat todellisuudelle vierailta.

– Esimerkiksi amerikkalaisessa poliittisessa viestinnässä uutisaiheet määritellään voittajien mukaan: media seuraa voittajakandidaattien galluplukemia, ja jos republikaanin ja demokraatin lisäksi tarjolla on jotain muuta, siihen ei kiinnitetä huomiota. Ei siksi, etteikö "muulla" olisi jotain sanottavaa, vaan siksi, ettei sillä ole mahdollisuutta voittaa. Vaikka muilla olisi miten mielenkiintoista tai merkittävää sanottavaa yhteisön kannalta, sitä ei tarvitse kuunnella. Kansalaisjournalismi pyrkii kääntämään asian pääläelleen kysymällä mitkä ovat tärkeitä asioita yhteisölle. Tällöin agenda määrittelevät politiikan sijasta journalistit ja yhteisö tai yleisö, joiden puolelta journalismin asioita katsoo. Löytyykö politiikan areenalta kenties ehdokkaita, jotka eivät ehkä voita mutta jotka välittävät terveydenhoidosta tai ymmärtävät sosiaaliturvaa? Sellaiset äänet on otettava mukaan keskusteluun, lukijat ja kansalaiset ovat huolissaan juuri näistä asioista.

Carey kuitenkin säilyttää tietynlaisen hierarkian journalistien ja kansalaisten välillä:

– Yleisesti ottaen Yhdysvalloissa journalistit ovat menettäneet yhteyden lukijoihin, heistä on tullut ammattiryhmänä liian professionaalinen niin voi käydä monelle ammattiryhmälle – aivan kuin laittaisi koneen päälle. Mutta lääkärillekin potilaan kuunteleminen on tärkeää – mitä minulla on sanottavaa, tämä on minun kuvaukseni asiantilasta...

Romantismi on toinen sana toivolle

James Carey on tietoinen siitä, että olemme liian nuoria ja kohteliaita sanoaksemme hänelle hänen olevan romantikko. Tai, että lehdistö, sähköiset viestimet ja koko teollisuuden haara on ensisijassa myös kaupallisten intentioiden pelikenttä. Millainen siis voisi olla yhteiskunta, jossa tämä journalistinen yhteisyys toimisi?

James Carey naurahtaa ja kohauttaa olkapäitään:

– Romantismi on toinen sana toivolle. Koska meillä ei ole mahdollisuutta maailmaan, jossa kaupallista mediaa ei olisi tai jossa ei olisi poliittisia ja ideologisia paineita, sanonkin ihmisille: journalismin on tärkeitä ja jokainen ihminen joka tu-

lee kirjoittajaksi tekee sen vastoin rajoituksia ja sääntöjä. Miten voitte parhaiten manipuloida tätä kaupallista koneistoa? Miten löydätte tilaa tehdä sen?

– Toisaalta haluaa väittää samaan aikaan, että tänään tuotetaan paljon hyviä kirjoja ja televisio-ohjelmia. Asia siis ei ole niin etteikö hyvää työtä tehtäisi mutta se katoaa usein tai jää näkemättä, sitä ei arvosteta, se on ympäröity paljolla roskalla. Joskus silloin tällöin minusta tulee hyvin romanttinen ja sanon, Shakespeare kirjoitti nuo hienot näytelmänsä ihmisille, joilla ei ollut penniäkään maksaa niiden katsomisesta, joten älkää sanoko ettei hyvää työtä voi tehdä vain kaupallisen systeemin vuoksi – kaikesta huolimatta hyvää työtä on tehtävä.

Carey nojaa pitkälti Deweyn pragmatismiin hyvän journalismin määritelmästä. Kumpikin ajattelee hyvän työn lähtevän ihmisten tarpeista, ei esimerkiksi journalistisen työn narsistisuudesta – siitä, että saa esiintyä televisiossa työkeeseen tai näkee nimensä printattuna. Ideat, joita ei jaeta ja kommunikoida, tai joita ei kehitetä yhteisön tarpeisiin ovat arvottomia. Journalismilla on funktio sekä henkilökohtaisen että yhteisöllisen ymmärryksen kohottajana. Kaikki älykäs ja terävä journalismi on staattista ennen kuin se saa kaikupohjan oikeista ihmisistä, josta kin yhteisöstä

Carey antaa esimerkin ystävästään:

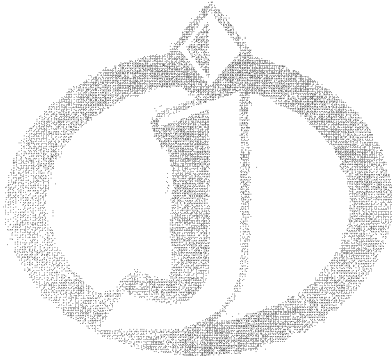
– Työskentelen nyt kirurgi-ystäväni kanssa, joka heräsi yhtenä aamuna ja tote- si, ettei amerikkalainen lääketiede toimi oikein, ja että hänen on tehtävä jotain, mutta hän ei tiedä miten kirjoittaa tai tuottaa sanomalehteä. Niinpä hän tuli Columbiaan ja me teemme nyt nelisivuista viikoittaista lehteä New Yorkin sairaan- hoito-ongelmista. Sitä painetaan muutama tuhat, ja jakelu tapahtuu sairaalayh- teisön sisällä. Tämä on minulle toiveikasta ja hyvää työtä ja minä rohkaisin häntä siihen. Kirurgi, joka toimittaa lehteä ja ajattelee, että kirurgia on enemmän vain kuin tapa ansaita elantonsa. Se on mahdollisuus luoda parempi terveydenhuolto- järjestelmä. Niinpä se on tärkeää työtä.

James Carey ei ole Paul Auster, eikä hän koskaan kirjoittaisi New York –trilo- giaa, joissa kirjojen nimet olisivat Lasikaupunki, Kummituksia ja Lukittu Huone. Tämä on tullut meille hyvin selväksi. Journalismi on käsitys demokratiasta ja tämä käsitys on aina suhteessa siihen yhteiskuntaan, jossa työskennellään. Niinpä hän jättää meidät vaikean tehtävän eteen. Oikea teoriakaan ei matkusta, se on luota- va paikan päällä. Sitä varten ei esimerkiksi uudissanojen tai käsitteiden keksimi- nen auta – tehtävä on vaativampi. Kysymys on näkemyksestä, joka koskee jotain paikkaa, yhteisöjä ja arvoja joita viestinnän parissa työskentelevien on puolustet- tava. Me emme siis lähde arvailemaan millainen James Careyn trilogia olisi. James Carey hoitaa itse ironian:

– On olemassa tendenssi, että kun tulee vanhaksi, rupeaa miettimään minkä- lainen maailma on ilman Jim Careyta. Se ei ole niin hyvä paikka, ei lainkaan. Mi- nun loppuni on myös kaiken hyvän loppu. Kuinka sanot sen kahdeksantoistavuot- iaille, heidän on mentävä eteenpäin. Opettajan tehtävä on pitää yllä toivoa op- pilaissaan. Pessimismi suhteessa inhimillisiin kykyihin ei ole hyvä pohja nuorelle.

Niinpä. Haastattelu on ohi. Yliopiston suurista lasi-ikkunoista paistaa aurinko. James Carey lentää pian takaisin New Yorkiin. Avaamme Austerin Lasikaupungin umpimähkään viimeisen kerran:

“Others have real talents. The old black man today, for example, who tap-danced while juggling cigars – still dignified, clearly once a vaudevillian, dressed in a purple suit with a green shirt and a yellow tie, his mouth fixed in a half-remembered stage-smile. There are also the pavement chalk artist and musicians; saxophonists, electric guitarists, fiddlers. Occasionally, you will even come across a genius, as I did today.” (Paul Auster, City of Glass)

Synnit ja saavutukset 1999 – Journalismikritiikin vuosikirja 2000

Vuoden 1999 journalismi on punnittu, puitu ja pinottu:
Missä media meni pahiten metsään?
Mitä jäi kertomatta? Mistä kohistiin turhan takia?

Jo kolmas Journalismikritiikin vuosikirja ilmestyy edeltäjiensä tapaan maaliskuussa. Vuoden 2000 vuosikirjassa on jälleen kriittisen lukevan yleisön, toimittajien ja eri alojen asiantuntijoiden arvioivia kirjoituksia vuoden 1999 journalismin sekä luistosta että isoista ja pienistä lipsumisista.

Aikaisempaan tyyliin kirjassa on niin lyhyitä kommentaareja kuin perusteellisempia selvityksiäkin. Sanat sinkoilevat sota- ja rikosjournalismista sosiaalihuujauksiin ja journalismin eettisiin ongelmiin.

Communication Contents palkittu

NORDICOMin ylläpitämä Communication Contents -palvelu internetissä on palkittu MCS Gold Award -palkinnolla. Palkinnon myöntäjä on Daniel Chandlerin Media & Communication Studies Site (<http://www.aber.ac.uk/~dgc/media.html>).

Communication Contents -palveluun on koottu tiedotusopillisten lehtien sisällysluetteloita tai linkkejä niihin. Joistakin lehdistä on saatavana myös abstrakteja ja kokotekstejä. Palvelussa on tällä hetkellä mukana lähes 80 julkaisua 18 maasta. Pohjoismaiset julkaisut ovat Communication Contentsin erikoisuus.

Communication Contentsin ulkoasu ja lehtivalikoima uudistettiin kesällä 1998. Uudistuksen jälkeen sivuilla on ollut noin 3000 kävijää/vuosi. Sisällysluettelopalveluun voi käydä tutustumassa osoitteessa <http://www.uta.fi/laitokset/tiedotus/contents/>.